

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5545/2021
26.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Тодоровић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Данило Николић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 893/20 од 30.03.2021. године, у седници већа одржаној 26.01.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 893/20 од 30.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу П 245/19 од 20.11.2019. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је власник по основу градње 70% зграде угоститељства бр. ..., површине у габариту 165 м², изграђене на кп. бр. .../. КО ..., те да се тужени обавезу да му ово право признају и издају исправу подобну за упис права код РГЗ и да у противном пресуда има служити као основ за упис тог права код надлежног РГЗ СКН, као неоснован. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 342.125,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 893/20 од 30.03.2021. године, укинута је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник по основу градње 70% зграде угоститељства бр. ..., површине у габариту 165 м², изграђене на кп. бр. .../... КО ..., те да се тужени обавезу да му ово право признају и издају исправу подобну за упис права код РГЗ и да у противном пресуда има служити као основ за упис тог права код надлежног РГЗ СКН и обавезан тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 378.125,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана, на коју тужилац указује ревизијом, нису законски разлози за овај правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Нису основани наводи ревидената о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, а у вези члана 8. ЗПП учињеној у другостепеном поступку, јер другостепени суд није погрешно применио правила о доказивању и терету доказивања.

Према утврђеном чињеничном стању на расправи пред другостепеним судом, тужени ББ је био оснивач предузетничке радње ... „ГГ“, ББ ПР, ..., ... од 01.12.2008. године. Привремени објекат у којем је тужени ББ обављао делатност био је лоциран на кп. бр. .../... КО ... на ..., а током 2010. године туженом је наложено измештање овог објекта због започетих радова на изградњи објекта „ДД“ на кп. бр. .../... КО Завод за заштиту природе је дана 11.11.2010. године туженом ББ одредио услове за изградњу новог монтажног објекта на основу потврде Општине Брус од 26.08.2010. године, која гласи на тужиоца и туженог ББ, а којом је потврђено да је на кат. парцели .../... КО ... на ... планирано постављање полумонтажног или монтажног објекта комерцијално-услужног садржаја, трговине на мало, ски сервиса, ски бифеа димензија 9x10м, према плану размештаја привремених објеката Општинске управе Општине Брус. ЈП „НП Копаоник“ је 09.12.2012. године дало сагласност туженом ББ за даље обављање делатности након померања привременог објекта, након чега је објекат измештен и тужени наставио да обавља делатност на начин као и у претходном објекту. Решењем РГЗ – СКН Брус од 09.12.2015. године, поред туженог ББ из ... као држаоца предметног привременог објекта са заједничким уделом уписан је и тужилац, након чега је по жалби туженог ББ наведено решење преиначено 13.01.2016. године и као држалац на објекту зграде угоститељства бр. ... површине у габариту 165 м², изграђене на кп. бр. .../... КО ..., уписан тужени ББ са уделом 1/1. Уговором о купопродаји непокретности ОПУ ...-... дана 25.07.2018. године, закљученим између туженог ББ, као продавца и ЂЂ, као купца, тужени ББ, као продавац и искључиви књижни власник кп. бр. .../... површине 304 м², КО ... и зграде угоститељства на предметној парцели површине 165 м², све уписано у ЛН бр. ... КО ..., продаје купцу ове непокретности, који је истог дана исплатио купопродајну цену и након тога се и укњижио као власник на предметним непокретностима у ЛН бр. ... КО Тужилац је помогао туженом ББ да након измештања претходног објекта поново постави објекат на локацији у близини, уз прибављање одобрења од надлежних органа и по налогу туженог ББ закључивао послове везане за изградњу, а странке нису закључиле писани уговор, нити усмени споразум којим су регулисале право сусвојине по основу заједничког улагања у спорни објекат. Према договору странака, тужиоцу је за наведена улагања требао да припадне

само проценат од добити у пословању предметног објекта, а о стицању својине или сувласничких удела није било речи.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилном применом материјалног права одлучио о захтеву тужиоца, правилно ценећи приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог ВВ као основан.

Према члану 20. Закона о основама својинскоправних односа право својине стиче се по самом закону, на основу правног посла и наслеђивањем (став 1.). а право својине стиче се и одлуком државног органа, на начин и под условима одређеним законом (став 2.).

Према члану 21. истог закона, по самом закону право својине се стиче стварањем нове ствари, спајањем, мешањем, грађењем на туђем земљишту, одвајањем плодова, одржајем, стицањем својине од невластника, окупацијом и у другим случајевима одређеним законом.

Према члану 23. истог закона кад су ствари које припадају разним власницима тако спојене или помешане да се више не могу раздвојити без знатне штете или без несразмерних трошкова, на новој ствари настаје право сусвојине у корист дотадашњих власника, и то сразмерно вредности коју су поједине ствари имале у тренутку спајања или мешања.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право одбијањем тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се према туженима утврди право сусвојине на спорној непокретности са сувласничким уделом од 70% и са правом укњижбе. Супротно ревизијским наводима, у овом случају нису испуњени законски услови за стицање права својине са траженим сувласничким уделом тужиоца на објекту у власништву туженог ББ.

Другостепени суд је правилно оценио изведене доказе и утврдио све битне чињенице и околности од значаја за стицање права својине тужиоца на спорном објекту. Код утврђеног да странке нису закључиле писани уговор којим би регулисале право сусвојине по основу заједничког улагања у спорни објекат, нити усмени споразум, те да тужилац није доказао да је у изградњи спорног грађевинског објекта учествовао својим средствима и у ком обиму, а ради стицања права сусвојине, већ је према сопственој тврдњи улагања у спорни објекат вршио ради учешћа у стицању добити правног субјекта који послује у том објекту, то је правилно другостепени суд утврдио да тужилац у конкретном случају није доказао основаност тужбеног захтева. Код наведеног, улагањем по другом основу, ради стицања добити у конкретном случају, не може се стећи стварно (својинско) право, већ евентуално истаћи облигационоправни захтев, како је то правилно закључио и другостепени суд. Стога су и ревизијски наводи којима се указује да је суд одбио извођење доказа вештачењем на околност утврђивања обима изведених радова, без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, већ исти могу бити од утицаја на евентуални облигационоправни захтев тужиоца у погледу евентуално увећане вредности спорне непокретности.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, којима се у суштини оспорава оцена изведених доказа и доводи у

питање испуњеност услова за стицања права својине на непокретности у конкретном случају.

Из наведених разлога, а применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка није основан, с обзиром да одговор тужених на ревизију није био нужан и неопходан, те им не припада право на накнаду трошкова тог поступка, у смислу одредбе члана 165. ЗПП, а у вези члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић